

El trajecte de les arrels

L'any 2006 va ser un veritable *annus mirabilis* per a Jordi Llavina perquè va prendre la determinació audaç de refundar la seva obra en donar-se a conèixer com a poeta. Des d'aquell moment, Llavina ha col·locat la lírica al centre del seu món literari i ha anat desplegant una producció poètica de màxim interès que despunta per la coherència, la humanitat, la profunditat, la inquietud i la bellesa.

Cada nou poemari de Llavina ha representat una nova singladura, un nou repte. *La corda del gronxador* (2006) va significar la consolidació de la seva veu lírica. *Dietari d'un setembrista* (2007) explorava l'arquitectura del llibre de poemes com a conjunt. *País de vent* (2011) investigava la pluralitat dels possibles registres expressius de la veu del poeta. *Vetlla* (2012) era una contribució substancial al poema llarg modern en català, un subgènere que està experimentant una revifalla potent gràcies a poetes com ara Enric Casasses, Carles Camps Mundó, David Castillo, Antoni Clapés, Dolors Miquel, Josep Pedrals, Antoni Marí, Albert Mestres, Vinet Panyella, Víctor Sunyol i molts altres.

I ara Llavina ens ofereix el seu cinquè recull, *Contrada*, un cicle tancat o suite de quaranta sonets, escrits en més o menys ràpida successió. De fet, ben mirat, *Contrada* forma una mena de díptic amb *Vetlla*, perquè els dos poemaris exploren els dos pols oposats de la creació poètica: l'expansió narrativa i la concentració lirititzada. Però la qües-

tió dels vincles entre els dos reculls és més subtil encara, ja que a *Vetlla* Llavina intenta lirititzar el poema llarg narratiu, mentre que a *Contrada* prova de narrativitzar el lirisme profund del sonet. A més, tant *Vetlla* com *Contrada* palesen forts contagis del món del memorialisme, de la confessió autobiogràfica o el dietari personal.

En un epigrama del 1936, Frost va confessar: "Deixeu que el caos desfermi la seva tempesta! / Deixeu que les formacions de núvols abundin! / Jo espero la forma." Per Frost la forma poètica servia com a eina per contrarestar el caos i la turbulència de la realitat. Llavina s'acull al sonet per raons semblants: la constatació del sentit de l'ordre i la tradició, la recerca de garanties vitals i l'estímul a la imaginació.

Llavina s'ha proposat, amb èxit, l'agosarada tasca de flexibilitzar el sonet –el ritme, la rima, la construcció interna, l'estructura externa– i reconduir-lo cap a l'aptesa com a vehicle d'expressió natural i legítima per la poesia contemporània. I des de la reconducció assegurada del sonet, el nostre poeta ha sondejat un ample ventall de temes actualíssims que inclou la realitat, la natura, la vida, la mort, la malaltia, la sofrència, la destrucció, la mediació, el renaixement, el pas del temps, la identitat, l'alteritat, l'amor, les arrels, la poesia, la llengua, el coneixement, la consciència, la moral, les emocions...

Contrada és, al mateix temps, una valuosa aportació a la intensa obra poètica en marxa de Jordi Llavina i a la poesia catalana actual en general. *

Jordi Llavina
és poeta, narrador
i crític literari i ara
presenta el seu cinquè
recull de poemes
JUANMA RAMOS

CONTRADA
Jordi Llavina
Editorial: Tres i Quatre
València, 2013
Pàgines: 70
Preu: 12 euros

ROGER COSTA-PAU

Una contrada, una permanència

Amb *Contrada*, torna el Llavina més líric. Certament, el seu llibre anterior –aquell magnífic *Vetlla* (2012)– l'havíem de llegir més com el que era: un poema únic escrit com una mena de crònica. Ple de substàncies, no cal dir-ho, però al capdavant articulat i concebut a la manera de relat. Aquí, ara, se'ns expandeix el poeta més armat líricament que prové, per exemple, de *La corda del gronxador* (2006) o de *País de vent* (2011). Però sigui dit que Jordi Llavina no és un poeta de provatures ni de fugides i retorns, ben al contrari: en cada poema seu, d'ara o d'abans (així ho vaig escriure fa temps i ara no hi moc ni una coma) hi continua fervent "l'àmbit de bellugors que conté tota una expansió vital, en el sentit més extens del ter-

me, i en el qual el mateix poeta cerca i construeix una permanència". I afegim-hi també que "això passa amb l'emoció de qui pensa, observa i percaça, i amb les fondàries de qui no para d'emocionar-se ni d'emocionar-nos"... Però per què el sonet, ara, com a única eina de formalització per aquests poemes? Potser diria que per això: "Qui té l'estil, té una eina ferma al puny / per arribar al lloc de la fruita estranya / com feia, al mes d'agost, aquesta canya!". Així mateix ho ha expressat

el mateix poeta: "Em calia una mena de llei compositiva." Seria la llei que "s'associa a la badoquera, aquella mena de canya oberta de la punta per poder abastar figues o altres fruits que queden massa amunt, massa lluny de la mà". En efecte, la tria d'una estructura *tancada* podria denotar alguna *necessitat* per part del poeta de buscar una mena de rectitud; fins i tot una voluntat d'haver de recompondre o d'haver de resituar idees i coses... No és aquesta la lectura: diria que aquí el poeta s'autoimposa una estructura justament per aferrar-se encara més a tot allò que el fa escriure. *Contrada* té a veure amb el sentit d'una permanència en construcció en allò viscut. I *Contrada* també fa venir ganes de llegir tot el Llavina sencer i de dalt a baix. *